(Vervolg van pag. 6).

gaan; het aapje echter begon te jammeren en hield met zijn beide kleine handen haar rokken krampachtig vast. Zij keek naar den meester, als om van hem een machtswoord te vragen, dat haar van den kleinen tiran bevrijden zou. Zij ontmoette zijn blik en het was haar, alsof een nevel wegtrok, die haar belet had duidelijk te zien.

„Ja, het is zoo!" sprak hij somber. „Ik had het je niet willen zeggen. Wat ben ik? Een kreupele, die je tot last zou zijn. Laat mij aan mijn lot over!"

Zij ging weer zitten en nam zijn hand in de hare; het aapje stiet tevreden geluidjes uit. —

HET ANTWOORD

Uit het Fransch door DICKY WAFELBAKKER

Verhoort God o o i t gebeden?

Ik stelde deze vraag aan een mooie vrouw te Parijs. Zij antwoordde mij:

„Eens deed Hij dit, maar ik ben bang, dat Hij ons moe is geworden en ons vergeet." Zij zuchtte even.

Ik vroeg toen hetzelfde aan een ouden pastoor. Hij antwoordde: „Mijn zoon, soms verhoort God gebeden!.. maar alleen als Hij het wenschelijk acht."

Daarna stelde ik mijn vraag aan Mère Maturin.

Mère Maturin woont in 'n Fransch dorpje, waarvan ik den naam vergeten ben. Ik noem het het Kattendorp, omdat men er bij bijna iedere schrede, die men verzet, struikelt over een exemplaar van het kattengeslacht. Er zijn lange, magere, met schuwe, bijna wilde oogen en kleine, lieve ronde poesjes, die tegen je aan komen strijken. Het dorpje deed me denken aan een plaatje uit een sprookjesboek, dat ik als kind had. Mère Maturin zat voor haar huisje, terwijl de zonnestralen op haar krullend, grijs haar schenen. Toen ik mijn vraag tot haar richtte, keek zij niet op van haar breiwerk, maar antwoordde eenvoudig, met haar lieve, oude stem:

„Maar... natuurlijk, monsieur."

Zij hield haar lange breinaalden onder den arm, zooals Fransche boerenvrouwen dit plegen te doen. Na een oogenblik stilte, zei zij: „Als U het graag hooren wilt, zal ik U iets vertellen." — Ik zette mij neer op het lage krukje aan haar voeten. Een grijs poesje sprong onmiddellijk op mijn schoot.

Toen begon mère Maturin. „Toen ik getrouwd was, verlangde ik, zooals alle vrouwen dat doen, om een zoon te hebben. Maar o, ik had zoo lang te wachten... zoo lang... Ik bad den Goeden God iederen dag mij een zoon te schenken... een mooien jongen, sterker, dapperder en mooier dan eenige andere jongen in Frankrijk..."

„Toen werd eindelijk mijn wensch vervuld... en.. Monsieur... hij was zoo leelijk. Maar wat gaf ik er om, hij was zoo sterk en dapper en hij was zoo goed voor zijn moeder. Toen mijn man stierf, was hij het die voor me werkte. Hij was altijd even vriendelijk en hartelijk. Ik z a g zijn leelijkheid niet meer... hij was mijn jongen en ik hield zooveel van hem.

„Toen hij 23 jaar was, werd hij verliefd... wanhopig verliefd. Zij was het mooiste meisje uit het dorp. Alle jongens waren gek op haar, maar zij haalde altijd spottend haar mooie schouders op en lachte ze in het gezicht uit. Ze behandelde mijn zoon Pierre op dezelfde manier. „Ik k a n niet van je houden," zei ze tegen hem, „je bent zoo verschrikkelijk leelijk... De man, dien ik ooit zal trouwen, moet m o o i zijn, want...." voegde ze er lachend aan toe... „anders steekt hij zoo vreeslijk af bij mij."

„Dien avond kwam mijn jongen bij me en zei: „Het is zoo afschuwelijk als ik bedenk, dat, als ik mooi was geweest, ze mij genomen zou hebben... dat dit het eenig verschil is." Maar hij glimlachte en hield zich goed..., Waarom zou ik ook eigenlijk een meisje noodig hebben, terwijl ik zoo'n moeder heb," zei hij, terwijl hij me een zoen gaf. Hij was altijd zoo lief voor me.

„Dien avond, monsieur, bad ik heel lang in ons kerkje in het dal... want het was voor Pierre, dat ik bad. Weet u, w a t ik God vroeg? Ik bad: Goede God, maak mijn jongen mooi, zoodat hij daardoor de liefde kan krijgen, waarnaar hij verlangt. Toch, zelfs terwijl ik bad, twijfelde ik. Dwaas, die ik was, ik geloofde, dat zelfs de goede God niet de macht zou hebben iets te geven, waartoe ik, met al mijn groote liefde, niet in staat was geweest. Toch bleef ik doorbidden en mijn oude knieën waren stijf en moe, toen ik dien avond thuis kwam. — Toen brak de oorlog uit... en mijn jongen moest weg met al de anderen om voor zijn land te vechten. Ik pakte alles voor hem in, maar ik heb geen traan gelaten, want ik moest me dapper houden voor hem... Als hij weg was, mocht ik zwak zijn... Het was moeilijk, monsieur, heel moeilijk...

„Hij ging afscheid nemen van Nina. Ik had nog hoop, dat ze nu misschien vriendelijker zou zijn, nu ze wist, dat het wellicht voor het laatst was, dat ze hem zag. Maar nee, ze wilde hem geen afscheidskus geven en ook niets beloven... Hij trachtte zich flink te houden, maar i k wist, wat er in hem omging. Toen hij vertrokken was, kwam ze een praatje bij me maken en lachte en keuvelde over alle mogelijke dingen, maar alleen n i e t over den oorlog. Voordat ze wegging, zei ze tegen mij: „Pierre is zoo'n goeie jongen, maar het is jammer, dat hij zoo leelijk is..."

„Toen kwamen al die vreeslijke oorlogsberichten... moorden op het land... boven en onder het water... Hier in ons dorpje konden wij al die verschrikkingen haast niet begrijpen... Het is altijd zoo vredig hier..."

Het poesje op mijn knie spinde en koesterde zich in de zon... Vlinders vlogen van bloem tot bloem.. Ja, het wàs vredig hier...

„Nu en dan kregen we bericht van Pierre," vervolgde mère Maturin „... maar niet dikwijls, want hij was nooit een goed schrijver... Hij stuurde ons briefkaarten, waarop korte berichten... Toen kwam er een, waarop hij geschreven had, dat hij in het hospitaal lag, gewond... verder stond er niets op... O, dat waren sombere dagen... Daarna kregen we een brief van zijn Generaal... waarin stond, dat mijn jongen zoo dapper had gevochten, dat Frankrijk trotsch op hem was... en dat hij nu naar huis kwam... Met d i e n brief wil ik begraven worden...." Tranen glinsterden in de oude, moede oogen...

„Ik bracht den brief aan Nina. Ze nam hem mee in den tuin en bleef heel lang weg. Toen ze terugkwam, kuste ze me sprakeloos, en ik zag, dat haar oogen rood waren.

Toen kwam de avond, dat Pierre thuis kwam. Hij liep h e e l... h e e l langzaam en één van zijn sterke jonge armen had hij verloren. Maar toen ik zijn gezicht zag... o, monsieur. Het was haast niets anders dan een groote, diepe snede en ze hadden zijn bovenlip heelemaal weggeschoten.

„Petite mère." zei hij, „U zult me nu wel geen zoen willen geven... die duivels hebben me nog leelijker gemaakt dan ik al was... Maar d a a r a a n dacht ik niet. Ik wist alleen, dat mijn jongen terug was en dat ik hem in mijn armen hield.

„Toen wij 's avonds samen bij het vuur zaten, werd er op de deur geklopt en Nina kwam binnen.

„Ik wilde zoo graag Pierre zien," klonk het heel zacht. Ik wilde haar voorbereiden. „Mijn kind," zei ik, „hij is zoo veranderd, zoo vreeslijk veranderd."

De uitdrukking in het gezichtje werd zachter. „Wat hindert mij dat. Hij is toch nog dezelfde Pierre."

„Ik bracht haar toen bij hem en verliet zachtjes de kamer. Na een wachttijd, die mij heel lang toescheen, kwam ze bij mij terug. Ze knielde neer aan mijn voeten. Haar oogen glansden vochtig.

„Maman," zei ze toen, heel eenvoudig. „Ik wilde zoo graag met Pierre trouwen.... Vindt u het goed?"

Ik drukte haar tegen mij aan. „Maar petite, heb je gezien, h o e hij er nu uitziet?"

Heel kalm en waardig antwoordde ze: „Ik heb het gezien, Maman."

„En je vindt het...?" vroeg ik verbaasd.

En half-huilend, half-lachend als een kind, zei ze toen: „Ik vind hem zoo mooi, maman... zoo mooi!"

Mère Maturin zweeg... De breikous rustte op haar schoot en ze staarde droomerig in de verte.

„En toen...?" vroeg ik zacht.

„Kijk u zelf maar," zei ze toen fluisterend.

Een jonge man en een meisje kwamen den weg naar het huisje op. Vlak voor het hekje stonden ze stil. Wij zaten halfverborgen achter het groen... maar ze hadden ons toch niet gezien... want ze zagen alleen e l k a n d e r. Het meisje was mooi, met heerlijk-rose kleur en stralende oogen. Ze hield het hoofdje achterover en keek hem aan met een halfteederen, half-moederlijken blik in de oogen... Zooals een vrouw kijkt naar haar afgod. Hij legde zijn arm om haar schouders en er was verrukking in zijn oogen.

„Dat is mijn zoon," zei mère Maturin zacht. „Hoe vindt u hem?"

Ik staarde naar de met slijk overdekte uniform, naar de leege, afhangende mouw, naar den diepen houw over het heele gezicht en ik dankte God, dat Hij Frankrijk z u l k e zonen had gegeven.

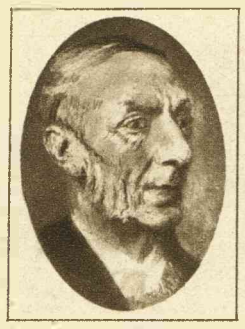
En ik antwoordde mère Maturin hetzelfde, wat Nina haar gezegd had. „Hij is m o o i, mère Maturin."

Ik stond langzaam op. Mère Maturin keek mij aan.

„En is uw vraag nu beantwoord, monsieur?" vroeg ze.

„Ja, die is beantwoord" zei ik zacht.

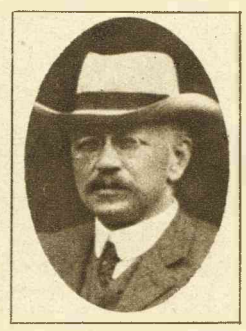
... En vanavond zal ik de nauwe straat in het dal doorgaan en me naar het kerkje begeven waar altijd een rood licht brandt... naar het kerkje, waar mère Maturin bad en ik zal neerknielen voor het Christusbeeld aan het kruis en knielend zal ik vragen... om o, zooveel dingen. — Want God beantwoordt 'soms gebeden.

PROF. DR. F. L. RUTGERS.†

H. BOS KZN.†

JACOB DIJK.†

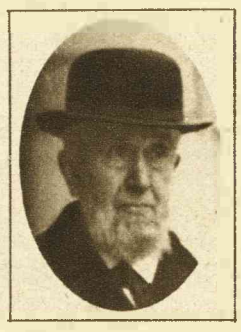
Te Amsterdam overleed in den ouderdom van 80 jaar de heer Prof. Dr. F. L RUTGERS, in leven oud-hoogleeraar aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, ridder in dé orde van den Nederlandschen Leeuw. — Op 58-jarigen leeftijd is te Rotterdam overleden de heer H. BOS Kzn, oud-directeur der Vrije Universiteit te Amsterdam en tot 1916 lid der Prov. Staten van Z.-Holland. — In den ouderdom van 62 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer JACOB DIJK, een bekend philantroop, in wien velen een grooten steun verliezen. De overledene bevorderde verscheidene nuttige instellingen.

A. DE VITA

A. PRIJS.

PROF. DR. IS. VAN DIJK.

Den tweeden April herdenkt de heer ARNOLD DE VITA te Amsterdam den dag waarop hij vóór 40 jaar uitgever werd van de officieele prijscourant van de Vereeniging voor den Effectenhandel. — De heer A. PRIJS, gemeente-veldwachter te Oudkarspel, hoopt den 1sten April a.s. zijn 25-jarig jubileum als zoodanig te vieren. — Verleden week herdacht Prof. Ds. Is. VAN DIJK, hoogleeraar in de faculteit der Godgeleerdheid aan de Universiteit te Groningen, zijn 70sten verjaardag. Aan het einde van dit collegejaar zal Prof. Van Dijk zijn ambt neerleggen.

TH. J. PIEPENBRINK.

DR. E. MORESCO.

J. F. VERZIJL.

De heer Th. J. PIEPENBRINK, handelsagent bij de S.S., herdacht onder vele blijken van belangstelling zijn 50-jarig ambtsjubileum. — Dr. E. MORESCO, de nieuw-benoemde secretaris-generaal bij het Departement van Koloniën, die uit Indië te Den Haag is aangekomen. — Den 1sten April hoopt de heer J. F. VERZIJL, afdeelingschef bij den dienst van Weg en Werken bij de S.S. zijn 50-jarig ambtsjubileum te vieren. De jubilaris is Ridder in de orde van Oranje-Nassau.

BEGRAFENIS SLACHTOFFERS VAN DE „GELDERLAND".

Verleden week werd te Amsterdam onder zeer veel belangstelling teraardebesteld het stoffelijk overschot van B. van Borkulo, stoker 1e klasse, die aan boord van het pantserdekschip „Gelderland" ten gevolge van een ketelontploffing werd gedood. Onze foto geeft een overzicht van den stoet op weg naar de begraafplaats.

Gulden Woorden.

Als gij leeft temidden van menschen, die hun leven zegenen, zult gij niet aarzelen ook uw leven te zegenen. De glimlach is even besmettelijk als de traan.

M a e t e r l i n c k.

Ten allen tijde hebben de kleinen geboet voor de dwaasheden der grooten. La F o n t a i n e.

RECTIFICATIE. — In ons artikel „Mishandeling van Dieren.", in het vorige nummer is het adres van den secretaris der „Vereeniging tegen Trekhondenmisbruik" door een abuis verkeerd opgegeven. Het juiste adres is: Joh. van Pellecom, Nicolaas Maesstraat 81, Amsterdam.